

CRISTINA DOMINGO*

Mals vents a Buenos Aires

La cimera de Buenos Aires ha acabat enmig de la decepció general, sense que cap dels 38 països industrialitzats haja ratificat els compromisos de reduccions d'emissions que havien signat a Kyoto. Tot s'ha deixat per al 2000, en ajornar-se la ratificació, i també la discussió sobre temes tan qüestionables com el comerç d'emissions, que per a nosaltres és una manera d'ajornar el canvi de model energètic per als estats que puguin comprar emissions procedents d'estalvis suplementaris d'uns altres estats. No és casualitat que empreses automobilístiques i petroleres dels EUA hagen exigit al seu representant en la cimera que no es posen limitacions a la compravenda de drets d'emissions, com a condició per a la ratificació. D'aquesta manera compren el dret a continuar amb un sistema energètic, productiu, agrícola i de transport ineficient i contaminant.

D'altra banda, sembla que l'actitud insolidària nord-americana haja vingut bé a països com ara Japó, Canadà, Austràlia, Rússia, Ucraïna o Nova Zelanda, que tampoc no han ratificat el protocol, i han posat de relleu el poder que sobre instàncies de decisió política tenen les grans companyies elèctriques, petroleres i d'automoció en el món.

Pel que fa a la Unió Europea, no es poden llançar les campanyes al vol. Holanda, Alemanya i França ja han dit que no podran complir els acords de Kyoto. Espanya, que dins de la *bombolla* europea tenia carta blanca per a augmentar les seues emissions un 17%, tot i que és la desena potència industrial del món i té unes emissions per càpita un 45% superiors a la mitjana mundial, si continua així augmentarà les emissions no un 17%, sinó un 25%! per al 2010. I per si això fora poc, el Cinquè Programa Marc de la Unió Europea continua subvencionant fortament els combustibles fòssils i relegant les energies renovables.

Tot i que s'ha entrat en un altre compàs d'espera, és possible que si analitzem la cimera de Kyoto i ara la de Buenos Aires des d'una perspectiva històrica podrem trobar coses positives. D'una banda s'ha aconseguit que ja no qüestio-

ne ningú que el canvi climàtic és el principal problema ambiental global, s'ha posat a l'agenda de la comunitat internacional i s'han vençut les poderoses resistències de països i companyies que són els principals causants del problema. El moviment ecologista té el mèrit d'haver alertat la societat i d'haver proposat les mesures que avui han de tractar els governs del món. Però encara més important és que, per primera vegada en la història, s'han acordat objectius que impliquen un decreixement d'activitats econòmiques que afecten l'essència del sistema productiu vigent.

L'única manera d'impedir que la pròxima cimera siga un altre fracàs és augmentar la implicació de tot tipus de moviments socials en aquest objectiu perquè l'avanç cap al canvi de model siga imparabile. Fins a la pròxima cimera hi ha molts fòrums en els quals incidir, moltes instàncies de decisió política i empresarial que hauran d'anar pronunciant-se i actuant. Per global que siga l'objectiu, les reduccions d'emissions i la transició energètica s'hauran de fer avançant des d'àmbits més pròxims, vencent les resistències polítiques i econòmiques que es concreten en projectes contraris a la reducció d'emissions (la ZAL a València, el IV cinturó a Barcelona...) i perpetuadors del model actual, i intentant que es posen en marxa milers d'iniciatives des d'ajun-

taments, empreses, comunitats de veïns, governs regionals, etc., que suposen un avanç cap a un tipus de desenvolupament diferent i que fan més difícil que es tornen a produir reunions tan decebedores com la de Buenos Aires. Aquest és el repte del futur immediat. Un repte en el qual hauran d'implicar-se necessàriament sectors molt amplis de la població mundial per a vencer les resistències d'uns *lobbys* industrials i polítics que ens desafien a tots. Així potser estarem en una situació millor per encarar amb més confiança i garanties d'èxit la pròxima cimera del clima de l'any 2000.

“L'única manera d'impedir que la pròxima cimera siga un fracàs és augmentar la implicació de tot tipus de moviments socials.”

*Comissió d'Energia d'Acció Ecologista-Agró